

Kamila Mlynárová, 19 rokov, Švábovce

Druhá šanca

Otec sa druhýkrát oženil. S jeho novou priateľkou, teda mojou nevlastnou mamou Sofiou sme si padli hneď do oka. V podstate, konečne som našla mamu, ktorá sa aj tak správala. Svadobný obrad bol dojmavý, ako všetky. Ľudia, jedlo a zábava boli v pohode. Otcov veľký deň D prebehol tak rýchlo, že som si ani neuvedomila, kedy sa začal a kedy skončil. Nebojte sa, priala som otcovi všetko dobré a záležalo mi na jeho šťastí.

Všetko by bolo úplne normálne, keby s tým nesúviseli aj zmeny v mojom živote. Koncom minulého júla sme sa presťahovali do novo postavenej bytovky. Keďže sme boli prví záujemcovia, mohli sme si vybrať byt, ktorý sa nám páčil. Konečne som dostala aj vlastnú detskú izbu. Musela som si zvykať spať v noci sama. A nočné obludy, ktoré ťa ťahajú za nohu, keď nespíš, neprídu. Bývanie s novou mamou sa mi naozaj páčilo. Hneď sme si zvykli na spoločné bývanie a otec mal z toho radosť. Byt oproti nám stále nebol zabývaný, iba prenajatý. Správca bytovky nám oznámil, že naši susedia prídu, až mesiac po začatí školy. Bola som sklamaná, pretože som už bola nedočkavá, kto to môže byť.

Zmena mesta, v ktorom bývam si vyžadovala aj zmenu školy. Zo začiatku som bola sklamaná, že musím prestúpiť na nový odbor a začať strednú odznova. Po preskúmaní mesta sa ukázalo, že aj v novom meste je taká istá škola a môžem pokračovať v ďalšom ročníku. Prvý deň v mojej novej škole bol frustrujúci. Keďže som človek, ktorý si ťažko zvyká na nové veci, musela som sa s tým riadne popasovať a psychicky pripraviť. V prvý deň som si obliekla šaty, hodila na seba make-up (nech už nejako vyzerám, a aby som si to nepokazila hneď od začiatku). V triede som si našla moju najlepšiu kamarátku Natašu a o dva roky staršiu Karolínu. Úplne sme si sadli. Naty je typ baby, ktorá nevyniká telesnou krásou, ale tou vnútornou. Vie ťa vypočuť, objasniť, keď si to situácia vyžaduje a pomôcť ti. Nezabúdajme na to, že je čistá jednotkárka, pre ktorú škola znamená všetko, no občas dá prednosť zábave s jej dvoma strelenými kamoškami. V čom sme si my dve podobné? Je to nesmierne bezhlavo snívajúca romantička. Celá ja. Čo sa týka Kaji, je úplne iná, no je to ďalší zapadajúci kúsok nášho tria. Je typ baby, ktorá je dokonalá vo všetkých smeroch. Chalani ju nazývajú Bohyňou všetkého. Z nás troch je najkrajšia a má vkus pre módu. Jej krásne blond'ové vlasy jej závidia azda všetky baby z našej školy. Dokonalá postava a humor, ktorý nestíchne ani v čase búrky. Školu neberie veľmi vážne, ale snaží sa aspoň ako tak preliezť z ročníka do ročníka.

Pomaly sa končil prvý mesiac školy a ja som si zvykla na všetko. Na novú mamu, nové bývanie aj školu. Všetok len osud sa s tým nezmieril a musel mi nadeliť novú prekážku. Ako som sa sústredila na všetko nové, unikla mi jedna vec. Moji noví susedia. Ako je zvykom u nás v bytovke, každý na poschodí, kto dostane nového suseda, musí ho ísť privítať. Keďže sme bývali na najvyššom poschodí, boli tam len dva byty. A hádajte na koho táto povinnosť padla? Samozrejme len na nás. Nevenovala som tomu nejakú pozornosť. Sofia s otcom pripravili nejaké jedlá, zobrali fľašu dobrého vína a návšteva sa mohla začať.

„Okej, nejakú tú hodinu prežijem. Určite sme dostali starý pár, s ktorým si ja nebudem mať čo povedať“ pomyslela som si.

Otec zazvonil na zvonček, na ktorom bolo napísané - rodina Berkyových. Na moje počudovanie otvoril v celku mladý a usmievavý pán: „Vitaj u nás. Poďte ďalej. Už vás očakávame.“

Bol to pán Berky. Vysoký usmievavý pán silnejšej postavy, ktorý mal na ramene vytetovanú ružu. Zaviedol nás na obývačky, kde sedela jeho žena, pani Berkyová. Bolo to drobné žienka s červenými vlasmi.

„Len už toľko nestojte a posadte sa k nám“ milo povedala. „Náš syn Patrik má dôležitý zápas, takže bude trochu meškať.“ Oznamila nám pani Berkyová.

Prebehla necelá hodina a naši s novými susedmi sa dali do takého rozhovoru, ako keby sa poznali od malička. Navzájom sme sa spoznávali, smiali sme sa. Nakoniec som bola rada, že som aj išla.

Asi po dvoch hodinách sa zjavil vo dverách akýsi chalan, vysoký, štíhlejšej postavy, s hnedými brčkavými vlasmi. Vošiel do izby s prekvapením.

„Ahoj? A dobrý deň“ bol celý spotený a v ruke držal akúsi plnú športovú tašku.

„Tak toto je náš syn Patrik.“ Predstavila nám ho pani Berkyová.

„Ako synak? Vyhrali ste? Viete, náš syn je v lige a hrá florbal.“ Ozval sa pán Berky.

Ako jeho otec vyzvedal, ja som zrazu prestala vnímať svet. Nemohla som na neho vynadávať. Akoby na jeho hlave sa zjavila svätožiara. Ako keby všetok čas sa zastavil a ja som s ním ostala v izbe sama. Odrazu som započula Sofiin hlas.

„Haló, je niekto doma? Zem volám Kami.“ Prichytená pri čine. Každý zbadal, že sa pozerám na neho. Začala som sa červenať. „Bože to bude trapas. Budem sa mu musieť vyhýbať až do konca svojho života.“ Zase som sa zamyslela. „Prepáčte, iba som si spomenula, že mám ešte niečo na pláne. Mrzí ma to, no budem musieť ísť.“ Rozlúčila som sa so všetkými a hneď bežala za svojimi kamarátkami.

Stretli sme sa v parku. Hneď som im všetko povedala, až som nevládala dýchať. „Kami upokoj sa, a povedz nám to ešte raz.“ Zahriakla ma Naty. Keď som im to povedala ešte raz pomalým tempom, Kaja sa začala smiať. „Ty trúbka, nevieš, čo to znamená? Buchla si sa do neho.“ Bavila sa na mne.

„Ale, prosím ťa, videla som ho raz v živote a už som akože z neho paf? Nie, iba sa mi páči.“ Bránila som sa. „Aj tak by ma nechcel, pretože je to profesionálny florbalista. A čom sa ja? Iba kôpka masti na vyprážanie.“

Kaja tak vybuchla od smiechu, že sme sa schuti zasmiali aj my dve. Po smiechu ma Naty upokojovala. „Nemôžeš tak o sebe vraviť. Pán Boh ťa len skrášlil a dal ti viac nadýchanosti.“ No to ma vôbec nepovzbudilo. Práve naopak, všetky tri sme dostali záchvat smiechu. Potom sme sa vybrali na pizzu a zabudli na celý incident.

V pondelok, ako každý, som šla do školy. V duchu som odpočítavala každú minútu vyučovacích hodín. Keď zazvonilo na koniec poslednej hodiny, všetci ako blesk vybehli z triedy na obed. V rade mi už držali miesto Naty s Kajou. Mali podozrivo veľmi dobrú náladu. Chichúňali sa a jedna druhej niečo šepkali. Keď som prišla k nim, iba sa usmievali. „Prečo sa tak na mňa pozeráte a tvárite sa ako anjeli?“ nechápavo som sa pýtala.

„Chceš počuť zlé alebo horšiu správu?“ opýtala sa ma Kaja.

„Keď sú obe zlé, tak mi ich povedzte čím skôr.“ Horela som nedočkaním, pretože som vážne nechápala, čo sa deje.

„Tá zlá správa je, že tvoj krasoň Paťko chodí do našej školy.“ Začala sa smiať Naty. „No a tá horšia správa je, že chodí so mnou do triedy. Čiže budem sa s ním vídať každý deň.“ Podpichla do mňa Kaja.

V tej chvíli som pocítila také silné búchanie srdca. „To nemyslí vážne. Najprv sa so mnou delí o poschodie, potom mi vojde do hlavy a teraz sa pchá aj na moju školu?“ Nahnevalo ma to. Ale ako býva vo všeobecnosti, kamaráti sú tu od toho, aby ti so všetkým pomohli. Zobrali

sme si teda obed, a najedli sa. Popritom sme sa smiali a rozprávali rôzne babské veci. Úplne som na to prestala myslieť.

Cestou domou som si ako obvykle zapla pesničky na mobile a počúvala ich cez slúchadlá. Zrazu ma ktosi chytil za rameno. Neskutočne som sa zľakla a otočila sa k dotyčnému, aby som mu vynadala. No, keď som sa obzrela, stál tam nejaký chalan. Keďže pri obrate mi zasvietilo slnko do očí, nemohla som rozpoznať siluetu.

„Ahoj.“ Podľa hlasu som už vedela kto to je. Bol to Paťo.

„Ehm, ahoj?“ prekvapene som sa pozdravila.

„Keďže bývame v rovnakej bytovke a vyučovanie nám končí rovnako, mohli by sme spolu ísť domov. Čo povieš? „ Tak sme sa vybrali spolu.

Ako sme tak šli (a aby nebola trápna chvíľka ticha) opýtal sa ma. „Vlastne ani neviem ako sa voláš.“ Uvážene premýšľal.

„Som Kami, teší ma.“ Pozrela som sa na neho a pocítila teplo na lícach.

„Prečo si sa rozhodla študovať práve na pégečke?“ Vyrušil ma z premýšľania.

„Milujem deti, a chcela by som sa venovať im. A ty?“ Bola som celkom zvedavá na jeho odpoveď.

„ Od mala hrám florbal a chcel by som sa stať raz trénerom.“ Zrazu sme sa ocitli pred našou bytovkou. Bola som sklamaná, že tak skoro sme boli doma. Chcela som vedieť o ňom viac. „Inak, nabudúce si môžeme zopakovať túto cestu.“ Usmial sa na mňa a zabuchol za sebou dvere.

Celé poobedie som nedokázala nič iné, ako myslieť na neho a našu komunikáciu. Pri večeri ma Sofia pozorovala a potom prehodila. „Niekto mal veľmi dobrý deň v škole.“ Otec na to nereagoval, iba s chuťou jedol čínu.

„Nič mimoriadne.“ Tvárila som sa, že nerozumiem jej vete. Nič na to nepovedala. Na druhý deň v škole som všetko vyrozprávala kamoškám. Mali ste vidieť ich pohľady. Boli vážne a chceli sa dozvedieť všetko.

Však, čo čert nechcel, s Paťom sme sa vídali každý deň cestou domov. Spoznávali sme sa, dozvedali viac o tom druhom. Prebehlo zopár mesiacov a ja som si na neho zvykla. Trávila

som s ním veľa času, až na každý druhý víkend, kedy hral zápasy. Rodičia nič netušili, takže som bola rada, že mám malé tajomstvo. Ale, nevedomovala som si jednu vec. Omotával si ma okolo palca. Naviazala som sa na neho. Mesiac pred ústnymi maturitami mi zapípala sms od Kaji. *„Neuveríš mi, čo sa stalo. Tvoj kamoš Paťo ma poprosil, aby som ho doučila na maturitu. Dúfam, že ti to nevadí, pretože ty si do neho celá pobláznená.“*

Po dočítaní mi chvíľu trvalo, kým som túto správu spracovala. V hlave som si ju premietala tisíckrát. „Prečo práve od nej chce doučovanie?“ Začala som mať čudný pocit. Na sms som neodpovedala. Keď sa ma to opýtala v škole, tvárila som sa, že mi to nevadí. Ale prekážalo mi to, pretože od vtedy, čo chodil Paťo na doučko, sme sa nestretávali. Nepísali sme si a ani sa nevidali.

Po ústnych maturitách, nás Kaja pozvala s Naty von, aby sme oslávili jej úspech. Keďže som nemala nič lepšie na práci, súhlasila som. V piatok večer som si na seba dala čierne džínsy a červeno bielo košeľu. Trocha sa namaľovala a vyrazila oslavovať úspech. Zobrala nás do jedného baru.

„Dnes platím ja.“ S dobrou náladou zvolala Kaja. Objednala nám džúsy. Pripili si a začali sme sa rozprávať. Nevieť prečo, ale zrazu zo mňa vyhrklo.: „Paťo tiež zamturoval? Aké bolo doučkou?“ obidve sa na mňa s údivom pozreli.

„Poviem ti, to doučko nebolo nič moc. Stále sa vypytoval na teba. Ale neboj sa, zmaturoval tiež.“ Naty prevrátila oči. „Už ho nerieš, vykašlal sa na teba. Ani ti nezavolať, ani s tebou nešiel von. Ako sa zdá páčila sa mu Kaja.“ Zaboľelo ma to, ale viem že mala pravdu. Inak by to neurobil.

V tom sa v bare zjavila skupina chalanov. Mali na sebe tričkách s logom akejsi športovej skupiny a jedného chalana vyhadzovali na rukách: „Sme majstri a máme toho najlepšieho brankára na svete.“

Keď som sa pozrela na chlapca, ktorého vyhadzovali, zazrela som Paťa. Žalúdok sa mi prevrátil a dostala som nechut' byť v jednej miestnosti s ním. Preto som sa rozhodla ísť na čerstvý vzduch. Pred barom bol malý park, v ktorom nik nebol. Usúdila som, že to bude najlepší nápad. Sadla som si na lavičku a pozerala na oblohu. Po chvíľke počítania hviezd na oblohe mi začala byť zima. Chcela som odísť, keď v tom sa pri mne zjavila osoba. Ani som nemusela uvažovať, kto to je. Bol to on. „Nie je ti zima“ a podal mi svoju bundu.

„Čo tu robíš? Nemal by si oslavovať so svojou partiou?“ sebecky som sa opýtala.

„Mal, ale toto je mi prednejšie.“

„Čo ti môže byť prednejšie ako tvoj florbal?“ viem, bolo to odo mňa škaredé, ale vyhrklo to zo mňa.

„No predsa ty.“ Sklonila som hlavu a pozerala som sa na zem. V tom pristúpil ku mne bližšie a položil si ruky na moje líca. „Mrzí ma to, že sme neboli tak dlho v kontakte, ale potreboval som sa učiť na maturitu, a aby toho nebolo málo, musel som trénovať na majstrovstvá.“ Vysvetľoval.

„Áno ,to tvoje doučovanie u mojej kamky. Jednej dávaš nádeje a po druhej ideš? Myslela som si, že na také ty nie si.“ Žiarlivo som odpovedala. Nič nepovedal, iba sa usmial.

Po chvíľke dodal: „To doučovania boli kvôli tebe. Chcel som sa dozvedieť o tebe viac. Od prvého dňa, čo som ťa stretol u nás doma, nemôžem na teba prestať myslieť.“ Prekvapene som sa na neho pozrela. „Keď sa pozerám do tvojich očí, cítim, že ťa poznám celý život. To, že som sa ti vyhýbal, bolo len preto, aby som mohol dostať odvahu a povedať ti všetko, čo k tebe cítim.“

Chcela som sa mu vysmiať, ale v tom ma pobožkal. Nebola to iba pusa, pri ktorej sa dotknú vaše pery a koniec. Bol to naozajstný dlhý bozk. Nebolo to príliš dlhé, ale cítila som pri tom niečo silné. Niečo, čoho nikdy nemám dosť.

Od tej doby sa môj život zmenil. A náš vzťah bol perfektný. Netajili sme sa ním. Chceli sme všetkým ukázať, aká je naša láska silná a opravdivá. Bola som najšťastnejší človek na svete. Ved' kto by nebol? Mat' pekného úspešného chalana, ktorý ťa k tomu miluje. Naším rodičom sme to nemuseli povedať. Akosi im to došlo. No a moje dve spriaznené duše, ma podporovali v tomto vzťahu. Nezanevreli na mňa. Dokonca som ich aj spolu zoznámila. Všetko klapalo, ako malo. Chodievali sme na výlety. Nosil mi kyticu ruží, keď som mala sviatok, alebo len tak z lásky. Skratka bola som až po uši zamilovaná.

Ale takto sa končia príbehy iba vo filmoch. Aká je skutočnosť??? O rok neskôr, som síce bola zamilovaná, no tento vzťah už bol úplne iný. Ako sa vraví, obrat o sto osemdesiat stupňov. Počas tohto roku som si uvedomila, že nie je až taký dokonalý, ako som si myslela. Kytice už nechodili, výlety sa neorganizovali. Začala som sa cítiť veľmi sklamane. Uvedomila som si, že si ma vôbec neváži. Zistila som, že radšej dá prednosť nejakým hlúpym detským hrám, ako

mne. Iba sme sa hádali. Nenašla som v ňou útechu, ani pochopenie. Ale stále som verila, že všetko sa zmení a bude lepšie. Presne o rok v máji mi prišla sms. „*Musíme sa rozísť.*“ Žiadne odpovede, žiadne vysvetlenia. Nevedela som, čo mám robiť. Srdce mi šlo puknúť. Nemohla som prestať plakať. Môj život sa zrútil. Áno, poviete si ,ty trubka, neplač kvôli blbcovi, ktorý ti za to nestál. Priznávam sa, je to pravda, ale s ním to bolo úplne iné. Čo už. Nejakto bolo, nejakto bude. Týmto heslom som sa riadila dlhšiu dobu. Bola som aj rada, že bol maturant. To znamenalo pre mňa jedno víťazstvo. Ani v bytovke ma chodbe som ho nestretávala. Po čase sa rany zahojili a prestala som na neho myslieť. Užívala som si život a tešila sa zo všetkých chvíľ strávených s rodičmi a kamoškami. Posledný júnový deň nám odzvonilo v škole a ja som právoplatne ukončila druhý ročník. V lete som si našla prvú brigádu. V práci som mala úplne iné myšlienky, takže som zabudla na posledné udalosti. Potom nastala škola a povinnosti s ňou. Konečne som tretiačka. „Dúfam, že v tomto roku nás čakajú iba samé dobré zážitky.“ Popriala som si s Naty.

O štyri mesiace neskôr, sa mi stala jedna vec. Bola to sobota. Čas na upratovania. Ako som tak vysávala, zapípal mi mobil. Prišlo mi upozornenie, že niekto si ma chce pridať na Instagrame. „Najprv práca potom zábava.“ Ozvala sa Sofia. Nemá rada, keď niečo robím a som pri tom na mobile. Potom sa vraj neviem sústrediť. Poobede, keď som všetko mala upratané, sadla som si na gauč a zapla si film. Úplne som zabudla na upozornenie. A ako je u mňa zvykom, telefón nikdy nenechám dlho čakať. Zobrala som si mobil a pozrela moje upozornenia. Potom som si spomenula na pípnutie z Instagramu. Keď som zistila, kto si ma chce pridať, až mi mobil vypadol z ruky. Bol to Paťo. Neviem prečo, ale schválila som pridanie. Ako som to urobila, v hlave sa mi vrtala jedna myšlienka. „Napíšem mu? Veď sme sa dlho nevideli a nie je zakázané sa opýtať, čo ma nové.“ Z mojich myšlienok ma prebudilo hlasné pípanie. Prišla mi správa. Neverila som vlastným očiam. Napísal mi. Ako keby počul moje hlasné myšlienky. Srdce mi šlo vyskočiť z hrude, dych sa mi zrýchlil. Ale hlava mi vravela: opatrne drahá, buď neskrotná šelma. No srdcu nerozkážeš. Tak sme si začali písať. Opäť sme sa dozvedeli jeden o druhom niečo nové. A zrazu ma zavolať von. Vrtalo mi to v hlave, no súhlasila som. Cestou na dohodnuté miesto, som mala v hlave kopu otázok. No moja najväčšia otázka bola: Prečo?. Bála som sa, ako to celé dopadne, no zároveň som ho túžila stretnúť. Stretli sme sa na mieste, kde mi dal prvýkrát pusu.

Sedel na lavičke a hral sa s rukami. Bolo na ňom vidieť, že ma trému.,, Ahoj.“ Pozdravil ma s pochybami. „Zase to nevinné ahoj.“ Pomyslela som si. Pozdravila ho a on mi ukázal nech si

sadnem. Nastala chvíľka ticha. Vedela som, že chce niečo povedať, no bál sa. Zrazu sa odvážil a povedal: „Som rád, že si tu.“

Urobila som grimasu, ale nič som nepovedala: „Od tej doby, ako sme sa rozišli, som sa trápil. No...pomohol mi môj nový kamarát, ktorý mi otvoril oči.“ Ticho, bez slov som ho počúvala. „Ukázal mi, aký som bol debil a nič si nevážil. Od vtedy, čo ho poznám stále myslím na teba.“ Bola som prekvapená, no stále som sa pozerala do zeme. „Neviem prečo, ale chcel by som to skúsiť znova. Možno preto, lebo naše puto je silné a stále si k sebe nájdeme cestu.“ Po týchto slovách som sa rozplakala. Spomenula som si na všetky naše spomienky, dni ktoré sme strávili jeden pre druhého.

Možno si poviete, že som hlúpa , ale dostal druhú šancu. Láska, je silná vec. A keď ju zažijete tak silnú s niekým ,koho naozaj milujete, verte, že je tá pravá. Nikdy nebude taká, ako keď sa pozeráte na ňu cez ružové okuliare. Stále tam budú prekážky. A je len na vás, ako sa s nimi vysporiadate. Ja si myslím, že našej láske ešte neodzvonilo. Stále je tak silná ako pred tým. A nie je to iba z mojej strany. A čo Paťo? Zmenil sa k lepšiemu? Snaží sa byť iný a to si na ňom vážim. Vedel sa zmeniť, kvôli láske k dievčaťu. Myslím si, že každý si zaslúži dostať ešte jednu šancu na nápravu. Možno to tak malo byť. Možno to bol osud. Je mi jedno, čo to bolo, ale ďakujem za všetko, čo s ním môžem prežiť. A vy držte palce, nech to tak už ostane, pretože pravá láska nemá konca.